

Elhunyt Nagy László

Az MSZMP Csongrád megyei Bizottsága és a Csongrád megyei Rendőr-főkapitányság mély megrendüléssel tudatja, hogy Nagy László elvtárs, rendőr alezredes, a megyei pártbizottság osztályvezető-helyettese április 2-án, életének 52. évében, váratlan hirtelenséggel elhunyt.

Nagy László munkácsaládából származott. Vízvezeték-szerelő szakmát tanult, és mint szakmunkás a budapesti, majd a győri építésszerelő vállalatnál dolgozott. A pártnak 1950-ben lett tagja. Ettől kezdődően a DISZ-ben tevékenykedett politikai munkatársként, különböző funkciókban. 1957. júliusában kinevezték a Belügyminisztérium állományába, ahol 1968-ig több fontos beosztásban dolgozott. 1968. augusztus 1. óta az MSZMP Csongrád megyei Bizottságának munkatársa, majd 1975-től a közgazdászati és adminisztratív osztály vezetőhelyettese.

Munkáját mindig felelősséggel, szorgalommal, példamutató szerénységgel és fegyelmezetten végezte. A

megyei pártapparátus megbecsült és tettekre kész tagjaként mindenkor becsülettel teljesítette feladatait. Munkaköréből következően a fegyveres testületekkel, az igazságügyi és a bűnüldöző szervekkel foglalkozott, amelyek párt- és szakmai vezetőivel őszinte, elvtársi kapcsolatot alakított ki. Társadalmi megbízatásait nagy szorgalommal és jó szervezőkészséggel látta el. Tiszta volt az apparátusi pártalapszervezet vezetőségének.

Munkássága elismeréséül számos kitüntetésben részesült. Többek között tulajdonosa a Munkás-Paraszt Hatalomért Emlékéremnek és a Munka Erdemrend ezüst fokozatának.

Nagy László elvtársat a megyei pártbizottság és a megyei rendőr-főkapitányság saját halottjának tekinti. Temetéséről — amelyre katonai tiszteletadással kerül sor — hamvasztása után, később történik intézkedés.

Emlékét kegyelettel megőrizzük.

MSZMP Csongrád megyei Bizottsága,
Csongrád megyei Rendőr-főkapitányság

Felvételi-előkészítő táborok

A negyedik osztályos gimnazistáknak, középiskolásoknak idén 76 felsőoktatási intézményben szerveznek a tavaszi szünet idején oktató tábort a felvételi előkészítő bizottságok. Debrecenben, Budapesten, Pécsen, Egerben, Nyíregyházán, Kecskeméten, Gödöllőn, Miskolcon, Esztergomban, Székesfehérváron, Kaposváron, Szombathelyen és Szegeden több mint 30 táborban ismerkedhetnek meg a fizikai dolgozók gyerekei az intézmények életével, tanárokkal, diákokkal, s nem utolsósorban a felvételi követelményekkel.

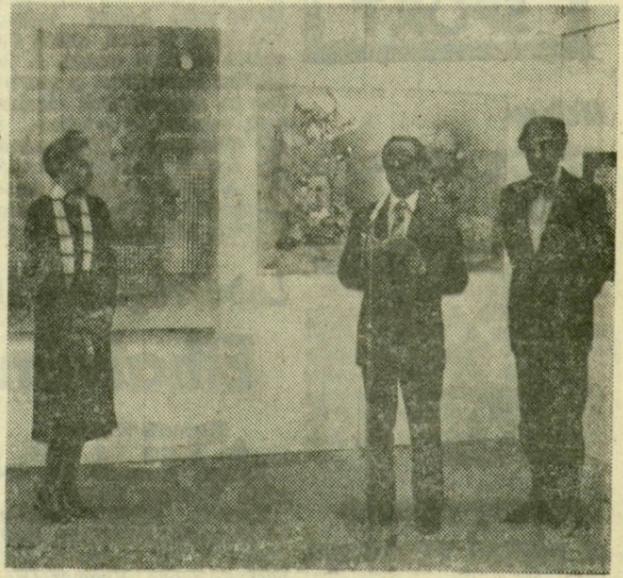
Szegeden, a JATE bölcsészkarán április 4—9-ig, a természettudományi karon 4—10-ig, a jogi karon 6—9-ig, a tanárképző főiskolán 4—8-ig lesznek a felvételi előkészítő.

Szombat este tartotta tábornyitóját a SZOTE Újszegeden, az Ady Endre kollégiumban. Csongrád megyéből, Bács-Kiskun és Szolnok megyéből mintegy 150 középiskolás érkezett, akikkel már eddig is tartották a kapcsolatot levelezés útján és személyes találkozókkal, úgynevezett vidéki konzultációkkal, amelyeket hét végén, vasárnapokon szerveztek a SZOTE KISZ-esei. Az idei előkészítő résztvevőinek 18 oktató és 11 diáktanárt tart előadásokat a felvételi tárgyakból, biológiából, fizikából. A diákok teszteltek is ismerkedhetnek, gyakorolhatják azok kitöltését. A SZOTE tábort Szabó László, a KISZ-bizottság tagja, negyedéves hallgató nyitotta meg.

Megnyílt Vinkler László emlékkiállítás

Ünnepi eseménye volt Szeged kulturális-művészeti életének Vinkler László festőművész emlékkiállításának megnyitása. A Móra Ferenc Múzeum Horváth Mihály utcai Képtárában több mint háromszáz mű reprezentálja a két éve elhunyt művész életművét. Vinkler az idén lenne hetvenéves, az emlékező sorozat első része a szombaton megnyílt nagyszabású tárlat. Festmények, grafikák, monotípiák bizonyítják intellektuális talajból sarjadó színes, változatos és gazdag pályájának eredményeit, értékeit.

A megnyitón részt vevő számos érdeklődő között ott voltak a megye és a város vezetői, a családtagok, pályatársak, tanítványok és barátok. Dr. Trogmayer Ottó megyei múzeumigazgató köszöntője után Szabó G. László, a megyei tanács elnökhelyettese mondott megnyitó beszédet, majd átnyújtotta a művész özvegyének a

Szabó G. László megnyitója

Csongrád megyei Tanács kiállítás anyagát válogatta és posztumusz Alkotói díját, a tárlatot rendezte Borbély László művészettörténész. A május 2-ig nyitva tartó

Requiem

Vaszy Viktor emlékére

Verdi az operáiról ismerjük. Netán ezért, ha sokan legszebb operájának nevezik gyászmisszóját, nem is teljesen alaptalanul. Szegeden régóta műsoron van, filharmoniai koncerteken, s legnépszerűbb előadásai fűződnek Vaszy Viktor nevéhez.

Most a Szegedi Nemzeti Színház vette programjába, s mutatja be a Requiemet holnap, szerdán este 7 órától a Zenés Színházban, mely

bemutatót Vaszy Viktor emlékének szentelik. Vezényel Pál Tamás, közreműködik a Szegedi Szimfonikus Zenekar, a színház kórusa, a DÉLÉP Zenebarátok Kórusa (karigazgató Molnár László) és a Bartók kórus (karigazgató Rozgonyi Éva). A szólisták: Misura Zsuzsa, Lengyel Ildikó, Gregor József, Réti Csaba. Az előadást pénteken, április 9-én megismétlik, amikor is a dirigens Várdy Zoltán lesz.

Tanácskozás

Tegnap, hétfőn délután a néprajzi megyei bizottságának székházában ülést tartott a Hazafias Néprajzi Tevékenységi Bizottság.

A megyében folyó településfejlesztést segítő társadalmi munka szervezésének tapasztalatairól Komjáti Endre, a Csongrád megyei tanács főtisztviselője, a főtisztviselői főelőadója tartott előadást. Ezt követően Kovács Imre, a településpolitikai bizottság elnöke tájékoztatta a résztvevőket a Gyárdonyban megrendezett szakmai megbeszélésen elhangzottokról, valamint a településpolitikai bizottság 1982. évi munkatervéről.

Kodály-hangverseny

Ünnepi Kodály-hangversenyt rendeztek vasárnap Pécsen, ez volt a nemzetközi Kodály-év hazai nyitókoncertje. Az alkalmat az adta, hogy most tartják a X. országos kamarakórus fesztivált a mecsekajlái városban. A találkozón tíz kiváló magyar együttes, valamint — meghívott vendégként — egy-egy bolgár, holland, NSZK-beli és osztrák énekpart vett részt.

A Pécsi Nemzeti Színházban tartott ünnepélyen megemlékeztek a száz éve született nagy zeneszerző és zenepedagógus munkásságáról, s a magyar kórusmozgalom fejlesztésében játszott kiemelkedő szerepéről. A

hangversenyen valamennyi fesztiválkórus fellépett.

Kodály Zoltán születésének 100. évfordulója alkalmából országos népdaléneklési és szolfézsverseny kezdődött hétfőn Debrecenben. Az egyhetes eseménysorozat a Kodály Zoltán nevet viselő zeneművészeti szak-középiskola hangversenytermében Szokolay Sándor Kossuth-díjas zeneszerző, a Magyar Kodály Társaság elnöke nyitotta meg. A szak-középiskola, illetve a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola debreceni tagozatának hangversenytermében zajló versenyeken 150 zeneiskolai, szakközépiskolai és főiskolai hallgató méri össze ének-tudását.

Bioritmus

Még szerencse, hogy meghallgattam a Bioritmus legutóbbi adását. Ha nem tetszem, bajba kerülhettem volna. Beveszek néhány márkét nyugtatót, s elfedem szervezetem védekező mechanizmusa elől valódi betegségeimet. Ez csak egyetlen tanulság Sárkány Vera tegnap sugárzott kitérő, életmódról, egészségről és környezetről szóló magazin-jából, melynek szakértőjét, dr. Szanyi László biológust sem lehet eléggé dicsérni. Már csak azért sem, mert nyilván nagy szerepe van abban, hogy az újságíró ilyen jól tudja időzíteni a témákat.

A tavasz a frontárvonulások, a szíriánózi mentőautók ideje — ilyenkor van a legtöbb frontárvonulás. És ilyenkor van az is, hogy az emberek többsége még

annál is idegesebb, mint amilyen idegességre egyáltalán képes...

Csak azoknak mondok, akik nem hallgatták a műsort. Idegesség ellen legjobb orvosság a mozgás. A kocogás például, mert a láb mindig kéznél van. És hadd szóljak még egy megszívlelendő tanulságról. Magyar Imre professzor mondta, hogy az orvostudomány meghosszabbította ugyan az életet, de nem lett hosszabb a fiatalágunk; a sok-sok gondnal, bajjal járó későbbi évek lettek csak azok.

Muszáj tudnunk, igaza van a közmondásnak: halál ellen nincs orvosság. De az öregség éveit el lehet tölteni nagyobb konfliktusok nélkül. Hogy miként, arra rendszeresen kapunk recepteket a Bioritmus műsorai-ban. Ezért ajánlom — és

nemcsak az öregeknek — szenteljenek egyszer-egyszer húsz percet arra, hogy meghallgassák Sárkány Verát és csapatát. Megéri.

P. F.

Erdei Ferenc Művelődési Ház

Erdei Ferenc nevére vette fel szombaton Kecskeméten a megyei művelődési központ. A névadó ünnepségen — amelyen ott voltak az egykori pályatársak, a Magyar Tudományos Akadémia több tagja, Bács-Kiskun és Csongrád megye párt- és tanácsvezetői — Kállai Gyula, a Hazafias Néprajzi Országos Tanácsának elnöke méltatta Erdei Ferenc életútját, munkásságát. Hangsúlyozta:

e kiváló közéleti ember mindvégig harcok tüzeiben élt, égett, s politikai tevékenysége viszonylag fiatalon, alkotó ereje és képessége teljességében, harcok tüzeiben lobbant ki. A kecskeméti művelődési központot olyan emberről nevezzük el, falára annak az embernek a nevére írjuk fel, aki íróként, tudósként, politikusként egyaránt korának legjobbjai közé tartozott.

Nevéhez fűződik a magyar szociográfia és szociológia műfajának megeremlése, s a felszabadulás után az ezeréves per lezárásáért, a földreform megvalósításáért szállt síkra. Ezután Kállai Gyula leleplezte a művelődési ház falán elhelyezett Erdei Ferenc-reliefet, Somogyi Árpád szobrászművész alkotását. Majd a résztvevők megkoszorúzták az új domborművet. (MTI)

Komámasszony, hol a szifon?

Már a jó öreg Arisztotelész figyelmebe ajánlotta színpadi szerzőknek, tessék szívességek megkülönböztető gondot fordítani a figurák jellemzésére. A szófogyász színpadi szerzők azóta sem tesznek egyebet, kifogyhatatlan leleménységgel agatják tele különböző színpadra álmódott figurákat a legkülönfélébb jellemjegyekkel. Ha most hirtelen elhatározással rendet vágnék két és fél évezred drámatörténelmének hatalmas bűztáblájában aszerint, miképpen jellemzik írók a hőseiket, legalábbis két nagy tartományt elkülöníthetnek: a külsődleges tulajdonságokét és a belsőkét. Az utóbbiak a valóságos figurateremtők, az előbbiek viszont jobbra technikaiakat, a szerzők rutinfogásai, sztereotípiái. Ilyen kapásból megrajzolható külsődleges jellemjegyek, ha valaki állandóan az anyósára hivatkozik, feledékeny, az orrát piszkálja vagy az okuláréját igazgatja, notórius telefonálgató, sétatálcájával neveszti indulatait, racsos, szivarozik, sötétebb. S ilyen, ha folyton szódát iszik, szifonból.

Eme legfrissebb ötlet Dávid Ilonáé, egy véghajrához közzeledő tévéfilmsorozat, A 78-as körzet írójaé. Két állandó szereplőjének egyikére, a férfire ragasztja, s Sztankay István viseli, immár hónapja, hősies nagyvonalúsággal, „mit nekem Hekuba” humorral, mint aki anyai mindent megért már az elektronikus színhávilágban, hogy jókedélyét semmi váratlan

főj nem zavarhatja. Míg felesége, Schütz Ilona naphosszat a köz javára lótfut-robotol, addig ő a magánélet bástyái mögé zárkózik, mindennapi kis kényelméit védi, a csön-des szimpatizáns gyanakvó családpártiságával. Mert azért nem haragszik ám ő, úgy igazán. Csak brummog, füstölög, fejét csóválja, kétkedik. Nem utolsósorban ezzel a szifon-patron-mániával. A tej szódástermost ugyanis a családi harmónia jelképévé magasítja. Ha üres a flaska, nincs rend a családban, s miért nincs rend, azért, mert az oldalborda komámasszony hol az ollót játszik, mások kényelmének kelleiket sepergeti, mások dolgai után futkos, közgyűlésekre, hivatalokba, mindenüvé. Hogy eme ténykedéseivel közvetve saját kényelmük, összkomfortosabb magánéletük érdekében is eljár — ugyan már, minek pont az ő felesége, mi-kor tehetnék ezt mások is.

Nem tudom, ki hogy van ezzel a televíziós bestsellerrel, szocreál stílusú perszifalázással. Nézettségi indexe bizonyára rekordokat döntöget halomba a közvéleménykutatók asztalán. Magam a rádióveretesebb Szabó családja és a tévé angol importból beszerzett híg Buszon-sorozata közé tudnám elhelyezni, valahová felüton, De semmi esetre sem a televízió 1-es számú programjának főműsoridejére, hétfőn. Egy jó értelemben vett közművelődési misszió okán.

N. I.

Soha rosszabb „tizenharmadikát”

Vecsernyés Péter határőr már nem lehet elválasztani a pályaudvaroktól, vonatoktól, mozdonyoktól. Mielőtt bevonult a „hírs” alföldi városból, Szegedről, a vasútállomáson dolgozott diesel-villanszerelőként Vonatokkal ébredt, feküdt. A katonaság is csak a kiképzés idejére szólította el a vaspályák környékéről. A kelebiai vasúti forgalom-ellenőrzőpontra került, ahol útlevelet ellenőriz, kutat, ahogy éppen a szolgálat kívánja.

Vecsernyés Péter határőr azok közé tartozik, akiknek szerencsét hozott a tizenharmadik szám. Mert éppen az egyik közelmúlt hónap tizenharmadik napján fogott határsértőt.

— Igencsak hűvös éjjel volt — emlékezik vissza arra a napra —, a Puskin expressz kivételesen nem készült, csodálkozunk is. Nem voltak sokan, úgy százötvenen lehettek a vonaton. Ez most nem volt előny számunkra, mert éjjel nehezebb dolgozni. Az utasok alszanak, s amikor felébredtük őket, morcosak, kevésbé segítőkészek. A kutatást ketten, kétfelől kezdtük meg. Ahogy mindig, most is nyitogattam a padlásterbe vezető ajtócskákat, benéztem az ülések alá. Nem emlékszem már, hanyadik kocsi-ban vettem észre a W. C. fölötti padlásterben egy fekete cipős lábat. Egyedül voltam, ezért visszacsuktam az ajtót, s a többieket hívtam. Együtt tessékeltük le azt a magyar férfit, aki azt hitte, hogy túljárhat az eszünkön. Soha rosszabb tizenharmadikát!

(A. Halász című lapból)